

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

## Critica irațiunii pure...

Cezar Adonis  
Mihalache

„Politically correct” ar fi ca toate țările creștine să atace la rândul lor decizia CEDO. Pentru că hotărârea acesteia de a admite sancționarea unei profesoare pentru criticile la adresa profetului Mohamed, a „căsniciei” acestuia mai exact, este extrem de discriminatorie. Atât din punct de vedere al libertăților religioase, pe care Curtea le-a avut în vedere ca fiind atinse, iată, nu doar în cazul ironiilor, satirei (uneori macabră, e drept), ci și a punctelor de vedere la adresa lui Mohamed, dar lasă total neapărate valorile creștine. Și este discriminatorie și din punct de vedere al reinterpretării unor valori în care critica și chiar simpla opinie sunt transformate de facto prin această decizie în acte de defăimare.

Curtea și-a fundamentat decizia în spiritul menținerii „păcii religioase”. Dar nu face nici o referire la aceasta în condițiile în care, nu faptul în sine că mii de moschei au apărut în inima creștinismului, ci realitatea demolării a mii de biserici și monumente creștine este ignorată, practic, pervertind chiar sensul de pace religioasă.

Părtinirea Curtii este evidentă, totul de dragul unei „păcii religioase” care devine doar o fundamentare a dreptului musulmanilor în fața celorlalți, culmea în casa acestora.

Nu poți pur și simplu decide că a spune că Mohamed a fost un om politic și a purtat războaie pentru a se impune reprezintă o defăimare. Pentru că atunci ar trebui să stabilești norme similare de „raționalizare” și în cazul în care vorbești despre Inchiziție ori să nu ignori, pentru stabilitatea aceleiași „păci”, defăimarea cruciaților, cum se întâmplă în partea cealaltă a zisei păci religioase, cea a islamistilor. Care de fapt este una singură. Și nu o pace, în sensul concordiei interreligioase, ci a impunerii unui singur simbol nivelator. Suntem prea aproape de momentul în

care orice formă de critică, și nici măcar una strict limitată la satira provocatoare, devine defăimare. Practic, punctele de vedere rezultate dintr-o analiză a unei profesoare, cazul speței în care s-a pronunțat CEDO, sunt transformate în expresii ale defăimării. Fără a se face măcar o separare între critica pe text și interpretarea personală a autoarei a reperelor morale ale comportamentului profetului Mohamed.

Nu în ultimul rând, este o decizie care dă avânt activiștilor LGBT. Și să nu ne mire când aceștia vor „fraterniza” cu reperatele islamice (nu neapărat în sensul păcii religioase!), devenind poate următorii „cruciați” ai Europei, care vor impune o „sharia” adaptată și nevoilor lor.

Mohamed s-a căsătorit cu Ashiua când aceasta avea doar șase ani... Or, și dacă nu punctezi pentru binele păcii religioase aspectul imoral, scuzându-l prin faptul că „mariajul cu fete foarte tinere era un element cultural la arabi”, decizia CEDO este discriminatorie din moment ce, în alte spețe, de exemplu vizând un comportament similar la țigani, „politically correct” s-a decis că este un comportament antisocial, greșit, imoral, cerându-se sancționarea corespunzătoare a oricărei acceptări de către societate a unor astfel de aspecte.

Și atunci, nu putem spune oare că, după ce ne-au „recuperat” pe noi din tarele unui ev mediu reproșat, din deschiderea față de „pacea religioasă” CEDO ne întoarce acolo?!... Măine poimăine ar putea decide că nepromovarea impunerilor din legea sharia reprezintă o defăimare. Poate fără a mai trece și prin faza de negaționism reproșată societății, și care a și constituit preambulul introducerii unor politici unilaterale.

CEDO nu face nici o referire la practicile de defăimare ale lui Hristos, ba, în numele libertății de exprimare, lasă ca astfel de agresivități să se contureze ca părți acceptabile și reco-

mandate ale drepturilor fundamentale ale omului și a libertății de expresie! Și nu spune nimeni că ar trebui trasată și o astfel de decizie. Pentru că am ajunge într-un absurd cvasifundamentalist. Dar nici libertatea de a-i lăsa pe alți să joace în picioare libertățile religioase ale europenilor nu este, nu-i așa?! „politically correct”...

Poate că, juridic, decizia CEDO este fundamentată, Curtea recunoscând (încă!) dreptul de a critica religii, dar nu în felul în care a făcut-o profesora respectivă, și anume numindu-l pe Mohamed „pedofil” (când în fapt era vorba de căsătoria cu un copil, lucru care se întâmpla des și în Europa la acea vreme). Dar nu este aceasta o limitare a unei opinii? A unei interpretări? Și în final o limitare a unei libertăți de exprimare?

După acuzele de negaționism antiholocaustic, să tremurăm acum la orice acuză de negaționism în sensul distrugerii păcii religioase, devine brutal de aberant. În fond, o critică, fie ea și cu accente satirice, este de preferat ștergerii de pe fața pământului a sute de biserici, a încercării de a elimina simbolistica întregului creștinism, de la nivelul unor logouri de instituții caritabile până la afișele care ar putea deranja musulmanii prin plimbările lor prin țările în care sunt găzduiți ca refugiați.

Și la fel de îngrijorătoare este linia de egal pe care CEDO o pune între interpretarea unor fapte contemporane și cele vizând istorisiri cu un caracter mult mai apropiat de basme. Și cert, nu poți să găsești o scuză deciziei CEDO motivând că se încearcă crearea unei enclave într-o Europă creștină în care să se manifeste și „bieții” musulmani, deveniți din refugiați cetățeni de drept ai unei noi impuneri politice.

## Trump a trecut linia roșie a naționalismului!

Ionuț  
Țene

Dacă acum doi sau trei ani cineva spunea în presă sau la o șuetă că un președinte american va declara peste doar câțiva ani că este naționalist era luat în derâdere sau făcut nebun. După 1990 elitele noastre politice, culturale, economice și conducerea structurilor secrete au dus o campanie furibundă împotriva a tot ce înseamnă patriotism și naționalism românesc. Cuvintele patriot sau naționalist au devenit de ocară, un fel de pecete a unei pelagre sociale, care dacă era pus pe un individ îl păștea imediat ostracizarea, marginalizarea și persecutarea de către instituțiile statului și fundațiile stipendiate de interese străine și globale. 27 de ani românii au fost mancurtizati de o politică oficială de emasculare morală și social-politică, pentru a deveni un popor de obedienți ce execută strict directivele instituțiilor europene și ale marilor corporații. S-a ajuns la o politică de dezarticulare morală a poporului român pusă la cale de guvernele marilor puteri occidentale și de multinaționale în complicitate cu o parte din conducerea structurilor secrete încât românii li s-a inoculat sentimentul de rușine pentru ceea ce sunt, cu consecințe imediate economice: devalizarea producției naționale și acapararea resurselor țării în favoarea puterilor neo-coloniale. Românii care ridicau capul erau etichetați imediat naționaliști și supuși tirului oprobiului public și anaeantizării sociale. Astfel anticorpii naționali s-au demantelat în favoarea celor care acaparau averea României, cu complicitatea elitei noastre politice și secrete. Dar iată că roata istoriei s-a întors. Cine mai credea că un președinte din fruntea celei mai puternice țări ale lumii: SUA se declară ferm naționalist. Și de data aceasta România este defazată și este de partea puterilor globaliste în regresie, care pun mai presus interesele pecuniare ale unor grupuri minuscule, în defavoarea națunilor?

Tocmai când Donald Trump este din nou supus asaltului noului vehicul marxist al luptei de clasă, care nu mai este proletariatul, ci imi-

grantul furios bine organizat și finanțat de fundațiile internaționale, la fel ca bolșevicii în 1917 de către Wall Street, președintele american susține un discurs istoric care schimbă politica celui mai puternic stat asemenea unui A. Lincoln. Președintele Trump este creditat atât de dușmani, cât și de fani, cu o capacitate nu numai de a atrage atenția după voință, ci de a declanșa reacția pe care o dorește, fie că este vorba de iritare sau ardoare, distragere sau emoție. În acest stil a fost și cu discursul istoric al lui Donald Trump privind naționalismul de luni de la Houston, Texas. La o întrunire electorală în sprijinul campaniei electorale a fostului companion electoral Ted Cruz, Trump a deplâns faptul că „radicalii democrați” au dorit să transforme puterea în „globalism”, botezându-se astfel pe sine însuși ca un naționalist, dezvăluind în comentariile sale o conștientizare că termenul este unul istoric: „Știi, au un cuvânt. A devenit ceva de modă veche. Se numește naționalist. Și eu zic: Într-adevăr? Nu ar trebui să folosim acest cuvânt? Știi ce sunt? Sunt naționalist, bine? Sunt naționalist. Naționalist. Utilizați acel cuvânt. Folosiți cuvântul ăsta”. Trump a depășit linia roșie a istoriei cu acest discurs de la Houston.

În România cuvântul naționalist a devenit de evitat de către elita politică, în America nu, ci e un motiv de mândrie. Donald Trump își pregătește poporul să se apere de noul „proletariat” format din caravanele cu imigranți înarmați cu ură și bine plătiți. America își apără istoria, tradiția, mândria, democrația și prosperitatea ca patrioți și naționaliști, în schimb România se topește demografic cu surogate utopice progresiste, iar naționaliștii sunt încă sub oprobiul public și al serviciilor secrete pentru binele multinaționalelor și ambasadelor străine, în dauna democrației, interesului național și libertății de expresie? Până când?

## Filmul antiromânesc în anul centenarului Marii Uniri

Gheorghe  
Funar

La Oradea, în ziua de 8 septembrie 2018, în cadrul TIFF-ului, a avut loc premiera în România a filmului românesc „Îmi este indiferent dacă în istorie vom intra ca barbari”, în regia lui Radu Jude. Din 28 septembrie a.c. acest film a intrat în cinematografele din România. Mai devreme, în perioada 29 iunie-7 iulie a.c. el a fost prezentat și premiat cu trofeul „Crystal Glove” la Festivalul Internațional de Film de la Karlovy Vary.

Premiera mondială a acestui film a avut loc în ziua de 2 iulie 2018 în Cehia și apoi filmul a fost difuzat în mai multe țări din Europa și America. Acest film a fost ales pentru a reprezenta România la selecția pentru decernarea premiilor OSCAR.

Centrul Național al Cinematografiei, instituția publică de interes național, cu personalitate juridică, în subordinea Ministerului Culturii și Identității Naționale, a acordat din Fondul cinematografic un credit nerambursabil pentru realizarea acestui film și apoi distribuția lui în țară și străinătate. „Banii pentru film nu au fost puțini”, a declarat producătoarea Ada Solomon.

Regizorul Radu Jude a declarat că, la vârsta de 40 de ani, a scris scenariul pentru filmul „Îmi este indiferent dacă în istorie vom intra ca barbari” dintr-un sentiment de frustrare, dar filmul este o reconstituire istorică. Regizorul l-a avut drept consultant pentru istorie pe tânărul Adrian Cioflâncă. Producătoarea Ada Solomon a declarat că intenția ei și a regizorului Radu Jude a fost ca oamenii să afle din film cât mai multe informații despre holocaustul împotriva evreilor români înfăptuit de Poporul Român în timpul celui de-al doilea Război Mondial. Regizorul Radu Jude a fost ajutat să realizeze acest film de către producătorul asociat Holger Stern. După nume și mai ales după mame, principalii realizatori ai acestui film împotriva Adevărului și Poporului Român sunt alogeni. Ei își ascund adevărata identitate etnică.

Românii care au văzut filmul „Îmi este indiferent dacă în istorie vom intra ca barbari” au aflat următoarele neadevăruri:

– România este pe locul doi în lume, după Germania nazistă, în ce privește omorârea evreilor în timpul celui de-al doilea Război mondial.

– Poporul Român a omorât circa 380.000 de evrei, în perioada 1939-1944, la ordinul Mareșalului Ion Antonescu și cu sprijinul Bisericii Ortodoxe Române, în frunte cu Patriarhul Nicodim (1939-1948).

– Generalul Adolf Eichmann i-a telefonat Mareșalului Ion Antonescu și i-a transmis felicitări pentru gen-

eralii români care au început înaintea Germaniei hitleriste să-i ucidă pe evrei.

– Mareșalul Ion Antonescu și Guvernul României au masacrat sute de mii de evrei la îndemnul Bisericii Ortodoxe Române.

– Românii i-au omorât pe evrei din motive rasiale, numai pentru vina de a fi evrei, inclusiv în anul 1941.

– În timpul războiului, masacrul de la Odessa ar fi fost provocat de Armata Română, după ce evreii sovietici (foarte bine organizați și coordonați) au dinamitat și distrus clădirea în care se aflau conducătorii marilor unități militare românești.

Autorii și realizatorii acestui film împotriva Poporului Român și a României, cei care au ignorat și ascuns Adevărul istoric, au profitat de faptul că Legea cinematografiei, Legea nr.630/2002, cu numeroasele ei modificări și completări, nu-i sancționează pe regizorii și autorii scenariilor pentru firmele istorice care au vedenii, care inventează și difuzează minciuni. Ei au profitat de faptul că Legea cinematografiei nu obligă la efectuarea și trecerea unui test psihologic pentru toți regizorii de filme.

Eu sunt convins că regizorul Radu Jude, istoricul Adrian Cioflâncă, producătoarea Ada Solomon și ceilalți participanți la realizarea filmului „Îmi este indiferent dacă în istorie vom intra ca barbari” au cunoscut următoarele Adevăruri:

– Președintele statului Israel, Shimon Peres, a declarat în ziua de 12 august 2010 la o conferință de presă la Palatul Cotroceni, în prezența Președintelui României, Traian Băsescu, următoarele: „Nu vom uita niciodată că, în perioada cea mai întunecată a Europei, în perioada nazistă, românii au salvat viețile multor evrei de aici – 400.000 de evrei – care au venit în Israel și au contribuit și contribuie la construirea Israelului; ei iubesc Israelul, dar nu și-au uitat iubirea pentru România, și-au păstrat cultura românească. Pentru acestea, doresc să mulțumesc poporului român și să spun că aceasta este o prietenie care nu se va termina și care va continua multă vreme în viitor, nu doar în istorie.”

– Eminența Sa, Dr.Alexandru Șafran, a fost Rabinul Comunităților Evreiești din România în perioada 1940-1947 și apoi marele Rabin al Genevei. Ca primar, am avut șansa să-i ofer titlul de cetățean de onoare al Municipiului Cluj-Napoca, în 31 august 2000. La 28 martie 1995, în Parlamentul României, Rabinul Alexandru Șafran a rostit un magistral discurs din care am selectat următorul fragment: „Din acest punct de vedere, al deportării evreilor în Polonia, România se situează în rândul acelor puține țări europene coto-

de armatele lui Hitler, ca Bulgaria, Danemarca, Finlanda, care nu și-au trimis copiii de obârșie evreiască să piară în gazul și în focul de la Auschwitz.” Deci, nici un evreu din România nu a fost ucis la Auschwitz. Așa a declarat fostul Rabin al Comunităților Evreiești din România, din perioada 1940-1947.

Profesorul univ.dr.Alfred Hârlăoanu, fost șef al Comunității Evreiești din București a predat (timp de 30 de ani) limbi moderne la Academia de Studii Economice (ASE) și a scris cărțile: „Istoria Universală a Poporului Evreu”, „Istoria Biblică” și „Limba Ebraică – curs intensiv și texte sacre bilingve.” Reputatul istoric și lingvist Prof.univ.dr. Alfred Hârlăoanu, a prezentat, pentru prima oară, cu date și cifre din arhivele israeliene, care a fost contribuția evreilor români la edificarea statului Israel.

Prof.univ.dr.Alfred Hârlăoanu a acordat un interviu ziarului „Ziua” în 5 martie 2013, în care s-a referit și la salvarea evreilor de către români, în Ardeal, după Diktatul de la Viena, din 30 august 1940. El a declarat că: „Dr.Șafran, aduce numeroase exemple în care intelectuali români și oameni simpli au încercat să salveze populația evreiască din România. Și cred că aici trebuie în primul rând menționată activitatea prof.dr.Raoul Șorban, care a reușit , în perioada 1940-1944 să salveze din ghearele horthyste circa 16.000-20.000 de evrei pentru acre a și fost desemnat în Israel Drept între popoare...A fost o acțiune cu totul ieșită din comun, unică în Europa, prin care toți cei salvați din Ardealul ocupat au fost îmbarcați la Constanța și au fost expediți în Țara Sfântă sau a rămas în țară.” Menționez că am avut șansa și onoarea să-l cunosc și să colaborez cu Prof.dr.Raoul Șorban și ca primar i-am înmănat titlul de cetățean de onoare al municipiului Cluj-Napoca. La Primăria municipiului Cluj-Napoca au fost lansate cărțile dânsului: „Chestiunea maghiară” și „Invasia de stafii”.

– Fostul Rabin al Clujului, Moshe Carmilly – Weinberger într-un text memorialistic din luna mai 1988, scris la New York, cu titlul: „Ajutorul României în acțiunea de salvare a evreilor în timpul nazismului” a afirmat, între altele, că: „...prin mijlocirea lui Raoul Șorban, s-a realizat o largă cooperare, cu participarea lui Emil Hațieganu, a episcopului Iuliu Hossu, a lui Aurel Socol, a mai multor preoți greco-catolici și ortodocși, ca Titus Moga, Florea Mureșan, Vasile Aștileanu, Cosma, Stănescu și a altora, a lui Eugen Filotti, ambasadorul României la Budapesta, a consulului României la Oradea, Mihai Marin, a colonelului Mihai Gurgu, atașat militar – cu mașina căruia au fost trecuți peste graniță, în România, mai mulți evrei și neevrei, între ei

Ernest Marton – și a colonelului Victor Cupșa din Turda, datorită căruia s-au obținut sute de documente de călătorie pentru evreii refugiați în România, a prof.dr.Coriolan Tătaru din Sibiu și a multor altora. Datorită acestei colaborări a fost mobilizată populația românească de-a lungul întregii frontiere româno-maghiare, care, în mod dezinteresat a facilitat trecerea graniței de către evrei.”

– În cartea „O istorie a românilor”, având coordonatori pe Stephen Fischer-Galați, Dinu C. Giurescu, Ioan Aurel Pop, Fundația Culturală Română, Centrul de Studii Transilvane, apărută la Cluj-Napoca în anul 1998, la pag.271 scrie că Mareșalul Ion Antonescu „are meritul de a fi salvat de la „Soluția finală” viața a circa 350.000 de evrei români...”.

De reținut că, actualul Președinte al Academiei Române, prof.univ.dr.Ioan Aurel Pop, alături de ceilalți autori ai acestei cărți, a subliniat Adevărul că Poporul Român, sub conducerea Mareșalului Ion Antonescu a salvat de la moarte circa 350.000 de evrei români. Fără documente și fără argumente logice, regizorul și scenaristul Radu Jude s-a situat împotriva Adevărului și a culpabilizat pe nedrept Poporul Român, cel care a contribuit decisiv la înființarea statului Israel, în anul 1948.

– În cartea „Dialoguri cu Raoul Șorban”, de Constantin Mustață, apărută la editura „Anotimp” din Oradea, în anul 2002, la întrebarea dacă a fost holocaust în România, prof.dr.Șorban a răspuns: „Nu! Holocaust a fost în Ungaria.” (pag.25). Raoul Șorban a susținut că Poporul Român i-a salvat pe evrei, în timp ce Ungaria a trimis la moarte, în numai două luni 618.000 de evrei. Această afirmație a făcut-o și la inaugurarea Muzeului Holocaustului din Washington. Opinia sa a fost susținută de Rabinii Alexandru Șafran și Moshe Carmilly – Weinberger. Dacă ar fi fost în viață cei doi mari Rabini și prof.univ.dr.Raoul Șorban ar fi fost pedepsiți cu închisoarea până la trei ani în baza Legii nr.157 din 2 iulie 2018, privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea antisemitismului. O asemenea lege nu a fost adoptată în nici o altă țară din lume. Dimpotrivă, în primăvara anului 2018, Parlamentul Poloniei a adoptat o lege menită să apere imaginea țării și care pedepsește cu închisoare până la trei ani pe cei care atribuie „națiunii sau statului polonez” crimele comise de naștii germani în Polonia ocupată. Legea a fost promulgată de Președintele Poloniei, Andrzej Duda, de origine Getă, din Neamul nostru Românesc.

– În interviul cu titlul „Memoria este un act etic, și înseamnă acțiune, înseamnă viitor”, acordat lui Ioan Pop de la „Fundația Română Literară”,

Dr.Alexandru Șafran, Rabinul șef al Comunităților Evreiești din România din perioada 1940-1947, apar următoarele precizări:

a) S-a adresat Patriarhului Nicodim, Mareșalului Antonescu și Mitropolitului Bălan al Ardealului solicitându-le sprijin pentru salvarea evreilor români, să nu ajungă în lagărele de exterminare.

b) După discuția cu Mitropolitul Bălan, „Mareșalul Ion Antonescu a renunțat la deportarea evreilor în lagărele din Polonia, în ciuda marilor presiuni exercitate de germani asupra Guvernului român ca să procedeze la aplicarea „soluției finale”, adică deportarea populației evreiești care a mai rămas înspre lagărele de exterminare din Polonia.”

c) În timpul unei audiențe la Mareșalul Antonescu pe tema deportării evreilor români în Transnistria, Primul –Ministru i-a spus Rabinului Șafran: „Voi sunteți vinovați!”.

d) Regina-mamă Elena a vorbit cu Mihai Antonescu, ministrul de Externe al României și a obținut, în luna decembrie 1941 aprobarea ca să se trimită ajutoare evreilor deportați în Transnistria. Contrar acestui adevăr, regizorul Radu Jude și producătoarea filmului Ada Solomon au scos din context și dintr-o stenogramă a unei ședințe a Consiliului de Miniștri și au luat un fragment pe care l-au pus în ghilimele ca titlu al filmului.

Rabinul șef Dr.Alexandru Șafran a confirmat Adevărul că ministrul Mihai Antonescu, prin fapte, a dovedit că a avut omenie și nu a căutat să intre în istorie ca barbar. Adevărul și realitatea bate filmul gândit și realizat de niște alogeni împotriva Poporului Român și a României în Anul Centenarului Marii Uniri.

– În semn de prețuire pentru Poporul Român care a salvat peste 400.000 de evrei în perioada 1940-1944 și i-a ajutat să ajungă în Palestina pentru a forma statul Israel, trei premieri ai acestui stat, respectiv Golda Meir, Menaham Begin și Shimon Peres au vizitat România și au menținut relații diplomatice numai cu țara noastră, dintre toate țările foste socialiste. În ziua de 14 mai 1948, când s-a înființat statul Israel populația acestuia a fost de 600.000 de locuitori (cu tot cu arabi), din care peste 400.000 au fost evrei plecați din România și salvați de Poporul Român de la holocaustul ordonat de cancelarul evreu Adolf Hitler al Germaniei fasciste și coordonat de medicul evreu Mengele în lagărele de experimentare și de exterminare germane.

-continuare în pagina a 4- a

## Referendumul privind căsătoria și familia tradițională din România, o ocazie ratată...

Tiberiu  
Dianu

Pentru mulți conservatori americani un referendum constituțional pentru redefinirea căsătoriei ca uniunea dintre un bărbat și o femeie ar fi fost un vis devenit realitate. România, o țară cu peste 95 la sută de creștini, a organizat un astfel de referendum, însă mulți români au preferat să doarmă în loc să viseze. Drept urmare, o inițiativă locală menită să protejeze căsătoria și familia tradițională la nivel constituțional s-a transformat într-un eșec de proporții. Cum a fost posibil așa ceva?

Referendumul privind căsătoria și familia tradițională s-a desfășurat pe parcursul a două zile, sâmbătă, 6 octombrie și duminică, 7 octombrie 2018. Procedurile de revizuire a Constituției au fost demarate din toamna anului 2015 de către asociația conservatoare Coaliția pentru Familie. Inițiativa a mai fost sprijinită de Biserica Ortodoxă Română (predominantă în țară) și de majoritatea partidelor politice din Parlament: coaliția de stânga de la putere (formată din social-democrații de la PSD și liberal-democrații de la ALDE) și majoritatea opoziției de dreapta (național-liberalii moderați de la PNL și populiștii de la PMP). Populiștii eclectici de la USR, al doilea mare partid de opoziție după PNL, s-au opus referendumului și au chemat populația la boicot.

Factorii principali care au condus la această inițiativă au fost decizia Curții Supreme

a Statelor Unite din anul 2015, care a permis căsătoria între cuplurile de homosexuali, precum și o hotărâre a Curții Europene de Justiție din anul 2018 în favoarea recunoașterii de către autoritățile române a unui cuplu româno-american de homosexuali căsătoriți în Belgia. Referendumuri similare privind căsătoriile tradiționale și alternative au fost organizate și în alte țări din Europa, Caraibe și Australia.

Țările est-europene par a fi mai înclinate să susțină referendumurile privind căsătoria tradițională. Astfel, în martie 2012 Slovenia a avut o prezență la vot de 30,1 la sută și 54,55 la sută voturi contra „cuplurilor de același sex”. În decembrie 2013 Croația a avut o prezență la vot de 37,9 la sută și 65,87 la sută voturi pentru „familia tradițională”. În februarie 2015 Slovacia a avut o prezență la vot de 21,4 la sută și 96,50 la sută voturi contra căsătoriei între persoane de același sex.

În luna mai 2015 Irlanda a avut o prezență la vot de 61 la sută și 62 la sută voturi pentru căsătorii fără deosebire de sex.

În Caraibe, Bermuda a votat în iunie 2016, cu o prezență la vot de 46,89 la sută și 49 la sută voturi contra cuplurilor de același sex. În Georgia, fosta republică sovietică, președintele a respins în august 2016 o petiție pentru un referendum pentru căsătoriile între persoane de același sex pentru lipsa strănerii numărului de 200.000 de semnături, stabilit ca minim necesar.

Australia s-a pronunțat

și ea, în septembrie-noiembrie 2017, cu vot prin corespondență privind dreptul la căsătorie, având o participare de 79,5 la sută și 61,6 la sută voturi pentru căsătoriile între persoane de același sex.

În România, amendamentul a vizat modificarea textului constituțional, prin definirea căsătoriei în mod explicit între un bărbat și o femeie, și nu doar între „soți”, așa cum stipula varianta inițială din anul 1991.

Pentru a asigura o prezență cât mai ridicată la vot, guvernul a extins tradiționala perioadă de votare de o zi (duminică) și la ziua de sâmbătă. De asemenea, prin lege specială, a redus și procentajul de prezență la vot, de la 50 la sută la 30 la sută. Sondajele de opinie indicau o victorie sigură, de peste 90 la sută, a susținătorilor familiei tradiționale.

Dar, în cele din urmă, prezența la vot a fost cu puțin peste 21 la sută, cu 91,5 la sută voturi pentru amendamentul, adică pentru căsătoria tradițională, 6,5 la sută voturi contra și cca doi la sută voturi anulate.

Diaspora a fost mai activă, făcând cozi la secțiile de votare din Marea Britanie, Irlanda și Germania, pe când în România multe secții de votare au rămas goale în cele două zile de referendum.

Reacțiile de după vot au fost mixte. Coaliția pentru Familie a acuzat guvernul de organizare defectuoasă a referendumului. Oponenții referendumului au acuzat biserica de amestec politic deoarece mulți preoți își îndemnasera

enoriașii să meargă și să voteze pentru amendamentul constituțional. Alții au considerat că amendamentul ar fi fost contra familiilor cu un singur părinte ori numai cu bunici sau contra cuplurilor de homosexuali. În fine, s-a mai susținut, din partea ambelor tabere, că referendumul ar fi fost inutil, de vreme ce în Codul civil român căsătoria era deja definită ca uniunea liber consimțită între un bărbat și o femeie.

Multe din aceste puncte de vedere sunt incorecte. Scopul referendumului era de a clarifica și a consacra la nivel constituțional termenul de „căsătorie” pentru români. Legile speciale, precum Codul civil, pot fi oricând modificate. În ultimă instanță, rolul interpretării Constituției aparține celor nouă judecatori ai Curții Constituționale. Acești judecatori sunt numiți de politicieni pe o perioadă limitată, de nouă ani, și nu pe viață. Așadar, definirea familiei și a căsătoriei într-o societate eminemant conservatoare ca cea românească rămâne în continuare la latitudinea a numai nouă persoane, și acelea numite politic.

În realitate, cauzele care explică această eșec sunt legate de perioada aleasă pentru referendum, lipsită de orice semnificație electorală. Astfel, următoarele alegeri pentru români vor avea loc într-un viitor destul de îndepărtat: alegerile europarlamentare sunt programate pentru luna mai 2019, cele prezidențiale pentru luna noiembrie 2019, cele locale pentru luna iunie 2020, iar cele parlamentare pentru lunile noiembrie-de-

cembrie 2020. În aceste condiții, nu e de mirare că apatia și comoditatea românilor au pr

De asemenea, referendumul a avut loc cu doar câteva zile înainte ca Liviu Dragnea, liderul social-democrat, să aibă un termen de judecată în instanță pentru a contesta o sentință de trei ani și șase luni de închisoare pentru fals într-un „dosar al angajărilor” în locuri de muncă fictive. În 2016 Dragnea mai fusese condamnat la doi ani de închisoare cu suspendare într-un dosar penal privind trucarea rezultatelor unui referendum din 2012 de demitere a președintelui Traian Băsescu. O a doua sentință de condamnare ar fi însemnat pentru el executarea ambelor sentințe în închisoare. Cu alte cuvinte, Dragnea s-a slujit de referendum pentru îmbunătățirea propriului său capital politic.

Așa stând lucrurile, mulți colegi de partid de-ai lui Dragnea au optat să se delimiteze de acțiunile organizate de el, aceștia fiind urmași și de o mare parte a populației. Prezența la vot, vitală pentru acest referendum, a fost astfel subminată și total compromisă, determinându-se anularea referendumului.

Pentru o țară care era planificată să își asume președinția Consiliului Uniunii Europene între lunile ianuarie și iunie 2019, România a început pe picior greșit. Sau, cum spun românii, „a pășit cu stângul”. Ceea ce adevărește din nou faptul că la români stânga e problema.

## Filmul antiromânesc în anul centenarului Marii Uniri

- urmare din pagina a 3-a

Regizorul Radu Jude și producătoarea Ada Solomon au ascuns în acest film Adevărul că în ziua de 1 martie 1941 s-a înființat la București Teatrul Evreiesc de Stat, în limba idiş, cunoscut cu numele Teatrul Evreiesc Barașeum, de pe str. Dr. Iuliu Barasch. În perioada 1941-1944 (și ulterior), în București a existat primul și singurul teatru evreiesc din Europa, în perioada când Radu Gyr a fost director general al teatrelor. Înființarea și existența Teatrului Evreiesc din București, în perioada 1941-1944, dovedește că filmul lui Radu Jude este împotriva Adevărului, a Poporului Român și a României. Orice om normal nu poate crede minciunile din filmul lui Radu Jude când află că:

1. Președintele Israelului Simon Peres a mulțumit Poporului Român că a salvat 400.000 de evrei de la holocaustul nazist;

2. În România, în perioada 1941-1944, s-a înființat și a existat singurul teatru

evreiesc din Europa, Teatrul Barașeum.

3. Rabinul șef al Comunităților Evreiești din România în perioada 1940-1947 a confirmat că Regimul Antonescu nu a admis deportarea evreilor români în lagărele germane din Polonia.

– La 30 martie 1945, în baza dosarului nr.495 s-a înființat de către Tribunalul Dorohoi „Asociația Evreilor Deportați și Repatriați din Transnistria”. Din dosarul respectiv rezultă că numărul deportaților în Transnistria este identic cu cel înscris în asociație ca să ceară despăgubiri după repatrierea din Transnistria, pentru timpul cât au avut domiciliul obligatoriu pe acest teritoriu. O altă dovadă că evreii deportați în Transnistria s-au întors aproape toți înapoi, după război, există în cartea lui Eduard Mezincescu intitulată „Mareșalul Antonescu și catastrofa României”, la pag.172-173.

Regizorul Radu Jude și autor al scenariului, precum și producătorii Ada Solomon și Holger Stern, pe lângă faptul că au ascuns Adevărurile

menționate mai sus, este evident că nu au căutat să afe realitatea, în legătură cu tematica filmului consemnată în, cel puțin, următoarele cărți:

– „Situția evreilor din România, 1939-1941”, apărută la editura „Țara noastră”, în anul 2003.

– „Minorități etnoculturale. Mărturii, documente – evreii din România, 1945-1965”, apărută la Cluj-Napoca, în anul 2003.

– „Mareșalul Antonescu și catastrofa României”, apărută la editura „Artemis”, în anul 1993.

– „Enciclopedia iudaică, comunități din România”, publicată de Yad Vashem, la Ierusalim, în anul 1969.

– „Populația Transnistriei după originea etnică pe județe, medii și orașe”, din anul 1941, aflată în Arhivele Ministerului Afacerilor Externe, Fond Conferința Păcii, Paris 1946, vol.125, fila 472.

– „Congresul Mondial Evreiesc, Secțiunea din România – Așezările Evreiești din România, Memento Statistic”, București 1945.

În opinia mea, fața de

acest film și realizatorii lui, ar trebui acționat, cel puțin astfel:

– După vizionarea filmului de către membrii Guvernului, să fie adoptată o hotărâre privind retragerea lui din rețeaua de cinematografe din țară și străinătate și interzicerea difuzării acestui film la televiziuni sau prin orice alte mijloace.

– Retragera acestui film antiromânesc de la participarea la selecția pentru premiile Oscar.

– Informarea corectă a organizatorilor Festivalului de film de la Karlovi Vary și a juriului din anul 2018 în legătură cu Adevărurile ascunse de scenaristul și regizorul Radu Jude despre salvarea de către Poporul Român, în cel de-al doilea Război Mondial, a 400.000 de evrei și despre înființarea la București, în anul 1941, a primului și singurului Teatru Evreiesc din Europa.

– Recuperarea cheltuielilor cu realizarea acestui film de la persoanele vinovate de ascunderea Adevărului privind salvarea a peste 400.000 de evrei din România de către Poporul Român și autoritățile Statului Român.

– Sinodul Bisericii Ortodoxe Române să dezmință afirmațiile mincinoase din film privind implicarea Patriarhului Nicodim și a preoților ortodocși în acțiunile de exterminare pe criterii etnice a cetățenilor români de origine evreiască din România, numai pentru vina de a fi evrei.

– Ministerul Apărării Naționale, pe baza documentelor din arhivele sale, din perioada 1940-1944 să publice listele negre întocmite de către multe organizații evreiești pe care au fost înscrise personalitățile Neamului românesc care urmau să fie executate de către comandourile evreiești în timpul și cu ocazia celui de-al doilea Război Mondial.

– Partidele politice, parlamentarii și neparlamentarii, precum și organizațiile culturale-patriotice din România au dreptul și obligația de a lua atitudine publică împotriva celor care au realizat acest film antiromânesc, în mod premeditat și diabolic, în Anul Centenarului Marii Uniri.

## Mult prea multe zale...

Cezar Adonis  
Mihalache

Dacă nenumitul gând i s-ar fi „îndreptat către tinerii” de la Colectiv precum coama de pavian de la început de mandat, atunci mai bine că „mesajul” nu a ajuns la ei... Pentru că mai dureroasă decât neghiobia duduului, e fudulia. Fudulie ce nu a ieșit în evidență la început, dar de când s-a obișnuit cu „peisajul”, pentru că tot ceea ce se întâmplă social, economic și chiar politic în jurul ei rămâne, pentru ea, biet exemplar de zombii guvernamental, doar un „peisaj”, i-a asprit privirea, dar nu de gânduri...

Este rece, nu empatizează, nu simte nimic din ceea ce se întâmplă cu adevărat important în jurul ei. Iar dacă cineva i l-ar lua pe „condamnat” din preajma ei, i-ar bloca ecranul telefonului pe „lipsă mesaje de urgență”, lumea ei s-ar rostogoli...

Pentru că nici măcar el, Livache-atotprezentul, nu-i poate fi mereu în preajmă, consilierii fiind și ei mereu prinși pe picior greșit de „stângăciile” doamnei fustă-de-pavian. Și totuși, ea, așa, ca o stinghie de lemn lipsită de suflu, ruptă din scrinul cu moaște guvernamentale, nu s-ar prăbuși! Pentru că nerodul are întotdeauna un salvator mecanism de conservare, rudimentar, e drept, dar funcțional. Și aidoma viețuitoarele de la baza piramidei, mereu se retrage în „coconul” protector. Scoică, melc, cochilie sau, în cazul de față, un interior „nemobilat”, lipsit de orice gânduri, reacții, senzații, afinități...

Ar intra într-o stază de așteptare, reușind să decupleze lumea exterioară, oricum agățată cu un fir firav de mintea și preocupările ei, și ar viețui așa... Vorba aceea, a viețuit ea la Bruxelles, poate să „supraviețuiască” și aici! Măcar câteva clipe până, fie este împinsă în afara spațiului indiscret al

întrebărilor și, mai ales, al mimicilor celorlalți, trasă la mal precum o „dragă” eșuată, dar nu că ne-ar fi „dragă”, căci ea chiar este greoaie și mereu aflată sub minima linie de plutire a coeficientului de test Pisa al unui elev sub mediocru, trasă de o parte de grabă precum o dragă mereu încărcată cu nimicul de pe nisipurile mișcătoare ale așteptărilor ce ne sunt oferite, fie ar apărea protectorul politic. Cu răspunsuri sau gesturi repezite precum ale unui epigon bufon al unei alte onomatopee „academizate” dintr-un alt timp...

Acum, aparent, a fost doar iar luată pe nepregătite... „Colectiv”?... Cum să răspundă ea „colectiv” când era doar ea, nu?! Or, poate a fost vreun giumbușluc de întrebare, să o prindă presa iar în corzi. Așa că a purces la ieșirea din ring, dar nu fără fudulia devenită deja aroganță. Și care abia acum începe să ne doară.

Pentru că, dacă era doar sărăcia de duh scos din lampa de penitenciar al condamnatului, ar fi fost doar o altă criză a unei mult prea întârziate vârste a analfabetismului funcțional. Doar că, nefuncțională la gramatică, logică și date istorice (măcar alea esențiale, măcar alea nimerite cu marjă de veacuri, duduie!), dar, chiar așa, o știi măcar imnul țării?, o știi în ce țară se află?, nepriceperea aia amuzantă la început în forma-i de carapace dură, greu de spart vreodată, fie ea și cât nuca în peretele sortii noastre, de vreun dascăl, fetișul ignoranței și neghiobiei a devenit adevărată fudulie falică. Pentru că atât au putut machia la ea... Pe exterior. Strat de pavoaz în fard de tencuit sărăcia noastră. Pe dinăuntru, o crasă neghiobie nu a putut fi „acordată” în alt gen, și a devenit doar cu mult mai evidentă. Acum, sub forma fuduliei. Curând, poate prea curând, tupeu...  
Și nu că i-ar fi lipsit,

dar abia acum începe a primi dezlegare pentru a deveni și purtătoare publică de tupeu. Că astea merg mână în mână, ca la Livache: ignorantă, neghiobie, aroganță, tupeu...

„Colectiv”?... Pe semne, nici ea nu știe de e a fugit din fața unei întrebări care nu avea nevoie nici măcar de vreun răspuns complicat. Ci de o tresărire reală de emoție...

Dar a primit reacția de pavian... A fugit în „coconul” ei din care a ieșit cu vorbele altora. Cuvinte atât de necuvinte în coșciugul lor de ferpar de urgență, atât de reci și îndepărtate de emoția unei drame, nu a unei singure generații, ci a mult prea multe zale-generații înlănțuite pe vecie de o tragedie, încât mai bine ar fi rămas acolo, mută și paviană, nu fudulă și maimuțarită...

Cârmuitorii de-s corupți,  
norodu-i cu nădragii rupți...George  
Petrovai

Se împlinesc, iată, două veacuri de când Tudor Vladimirescu a definit patria în acest chip nemuritor – prin identificarea ei cu norodul sau poporeni, nicidecum cu tagma jăpcașilor, însă actualii cârmuitori ai României n-au renunțat nicicât la năravurile fanariote (minciuni cu carul, furțișaguri pe rupte, trădări, ipocrizie, izmeneală), ba chiar au nerușinarea să creadă despre ei că sunt providențiali și că, drept aceea, reprezintă nucleul legitim-privilegiat al acestei nații. Adică ceva de felul următor: este treaba voastră dacă voi (grosul românilor și cvasitotalitatea oficialilor europeni) nu ne mai vreți, atunci când în mâinile noastre necușere este pâinea și cuțitul acestei demo(no)crații originale, care ne permite (pentru că putem) să-i curățăm de marile păcate pe ortaci prin legi și ordonanțe anume ticluite, la fel cum ne permite să le venim de hac cârtitorilor interni prin interzicerea protestelor spontane în raza orașelor (evident, nu și la marginea localităților sau în pustietăți), iar cârtitorilor de la Uniunea Europeană să le-o tuflim în față fie prin neîndeplinirea, fie – cel mai des – prin ignorarea recomandărilor făcute de ei cu un supărător ton de stăpâni. Păi ce, România este o colonie și noi, copiii

săi doldora de nelegiuri și favoruri, niște slugi?!

Îndeosebi anul acesta, când țara – cu alde aștia în fruntea mesei cu bucatele tot mai scumpe din pricina invidiei (sic!) neprietenilor (leul în cădere, curentul și combustibilul în urcare, pesta porcină în destrăbălare, competența guvernamentală în agonie) – va sărbători veacul de singurătate al unirii dezbinătoare între cei care au și al dezbinării unificatoare între cei care vor să aibă, veac început cu venalitatea din perioada interbelică, continuat cu ticăloșenia bolșevismului și încheiat cu hiperticăloșenia postdecembrismului...

Da, deoarece părerea autorizată a poetului Octavian Goga (premierul României în perioada 28 decembrie 1937 – 11 februarie 1938) constituie un serios motiv de îngrijorare pentru cetățenii cu cap (încă de atunci corupția politicianilor era cel mai îndrăgit „sport” național!), sintagma „era ticăloșilor” învederează revolta scriitorului Marin Preda împotriva făcăturilor ceaușiste și actuala cumetrie pesedisto-aldistă, cea mai agresivă formă politică a postdecembrismului eminate ruinaș, ilustrează în chip sfidător că face tot ce-i stă în putință ca România să devină raiul răufăcătorilor printr-o legislație adecvată și prin mișelnica răsturnare a

scării valorilor moral-spirituale.

Ăsta, de altminteri, este motivul pentru care megapungași precum Liviu Dragnea și Darius Vâlcov, deja condamnați în prima instanță, țin cu dinții de actualele funcții decizionale în statul paralel (cu presentele trebuințe ale nedescurcăreților): știu foarte bine că pentru ei nu există cale de întoarcere și că numai din aceste poziții pot trage sforile juridice pentru a-și salva pieile scârboase! De-abia privite din acest unghi al neobrăzării politrucianiste, toate acțiunile întreprinse în ultimii doi ani de către majoritatea șparlamentară a lighioanei tricefale lordache-Nicolicea-Șerban Nicolae și a Tetelului de la Justiție dobândesc logica și coerența abominabilului în expansiune pentru neam și țară: neguroasa (la propriu și la figurat) Ordonanță 13 a lui lordache din februarie 2017, destruc-turarea Direcției Naționale Anticorupție (DNA), la fel de neguroasa Ordonanță 92/2018 a Tetelului, întru subordonarea procurorilor de către scula politică de la Justiție, recentul atac la baionetă al Tudorelului împotriva procurorului general Augustin Lazăr etc. Mai rămâne ca onctuosul Tudorel Toader să-l evalueze pe președintele Iohannis, pentru ca pe urmă, (ne)mulțumit de cele constatate și, ca de obi-

cei, fără să țină cont de avizul consultativ al Consiliului Superior al Magistraturii sau de recomandările Comisiei de la Veneția, să solicite esenței parlamentare Dragnea-Tăriceanu, dacă nu revocarea din funcție (cine naiba să semneze decretul de revocare?), atunci măcar suspendarea sa.

Și când te gândești că toate astea se întâmplă cu doar două luni înainte ca lamentabilul guvern al României să preia președinția rotativă a Consiliului Uniunii Europene, vasăzică acuma când ochii tuturor oficialilor europeni sunt critic ațintiți asupra puterii, opoziției și organizațiilor n e g u v e r n a m e n t a l e (românești și etnice sau supraromânești), actori care pretind că ne reprezintă!...

N.B.: Apropo de jefuirea României, spuneam și cu altă ocazie (vezi articolul Năucitorul progres al jefuirii României) că profesorul prahovean Eugen Stănescu a raportat toate monezile și alte forme de plată la aur, ajungând la următoarele concluzii: 1) Din anul 1415, dată la care românii au început să plătească tribut turcilor, și până la 1877, anul în care și-au redobândit independența, otomanii, austriecii și rușii au jefuit principatele românești de echivalentul a circa 1200 tone aur; 2) Din 1877 și până la sfârșitul celui de-al doilea război mondial, prin atotputernicele companii străine din perioada interbelică și prin

uriașele despăgubiri de război, jaful României a fost de aproximativ 12.500 tone aur, adică de 10 ori mai mare într-un interval de timp de aproape șase ori mai mic! Firește, în averea sustrasă nu intră tezaurul României în valoare de 93,4 tone aur, pe care cârmuitorii de la acea dată (decembrie 1916 și iulie 1917) l-au trimis la Moscova, adică l-au făcut cadou rușilor, și din care au fost recuperate doar 33 de kilograme; 3) După redresarea economică din perioada ceaușistă, în cei aproape 29 de ani de postdecembrism, numai prin transnaționale s-a furat de 3,3 ori mai mult decât în 530 de ani, adică 46.000 tone aur, ceea ce reprezintă echivalentul a circa 2000 de miliarde euro! Și, atenție, fără a pune la socoteală enormele prejudicii provocate de aleși și ciracii lor prin tâlhării, incompetență și încurajarea nemuncii (peste 1200 de întreprinderi industriale desființate, agricultura paradiată, transporturile mătrășite și milioane de asistați din punct de vedere social).

Elocvent, nu-i așa?...